

klaret eller forandret visse Punkter vilde være bleven mødt med al Smødekommen, ligesom der jo ogsaa i den Skrivelse, hvori Finantsudvalget har henvendt sig til den høitærede Conseilspræsident, udtryktelig er udtalt, at noget Saadant maatte forudsættes. Men naar den høitærede Conseilspræsident fremdrager enkelte Punkter, skal jeg fuldt ud indrømme, at 25 Aars Alderen naturligvis ikke kan anvendes paa Soldater. Dette er en Uagtksomhed fra Flertallets Side, som bør rettes. Det er ikke saa paafaldende, at enkelte saadanne Uagtksomheder kunne indløbe — denne kan vel rettes — men forøvrigt tror jeg ikke, at der vil være to Meninger om, at disse Regler bør anvendes efter den hidtil brugte Fremgangsmaade; at Lillaget beregnes af den Lønning, som en Mand til enhver given Tid har, og at altsaa Lillaget forandres, naar han træder op paa Alderstillet. Dette er imidlertid en af de Detailler som det ligger udenfor Udvalgets Magt at kunne gjøre til Gjenstand for nærmere Underøgelse. Det findes angivet for nogle faa Posters Vedkommende i Finantsloven — men langt fra for alle — paa hvilke Tidspunkter de enkelte Embedsmand rykke op paa højere Lønning. Det har ligget aldeles udenfor Udvalgets Bøne at gjøre denne Betragtning gjældende, men jeg tør paa Flertallets Vegne udtale, at det er vor bestemte Opfattelse, at Lønningstillaget bør beregnes af den Lønning, der til enhver given Tid oppebæres. — Den høitærede Conseilspræsident sagde endelig, at det finantsielle Resultat af hans Lovforslag og af vort Lovforslag ikke skille sig væsentlig fra hinanden. Den høitærede Conseilspræsident har da ikke været opmærksom paa, at indenfor den Million eller noget over, som vi tilbyde ham, ligger Lønningstillagene til Soldaterne, hvortil der vil medgaa meget betydelige Beløb. Forøvrigt maa jeg endnu i denne Forbindelse erindre om, at det Lønningstillæg, som ijsor blev foreslaaet af den forrige Regjering, var noget mindre med Hensyn til det finantsielle Resultat end det, som nu foreligger fra Regjeringen, ligesom ogsaa det, som vi iaar tilbyde, er noget større end det, vi tilbyde ijsor. — Endelig gjorde den høitærede Conseilspræsident en Henvendelse til os om, hvorledes vi vilde stille os til denne Sags videre Fremme; derom skal jeg paa dette Standpunkt ikke kunne svare. Jeg tilkaaber det høie Thing at vedtage disse Lønningstillæg, som her ere bragte i Forslag. Hvorledes deres senere Skæbne vil blive, vil komme til at afhænge af adskillige andre Omstændigheder; men een Ting tør jeg anse for at være given, og det er — i alt Fald vil jeg tilraade det — at der ikke ved særlig Lov iaar gives noget Lønningstillæg.

Scaoenius: Jeg vil tillade mig at gjøre to Bemærkninger til den ærede Ordfører. Den første er den, at man dog virkelig ikke kan sige, at de Bemærkninger, som et Flertal indfører i sin

Betænkning, og hvorved det vil have udtrykt visse Regler for Administrationen, skulde være ligesaa bindende som de Bemærkninger, som Administrationen selv har skrevet i Anmærkningerne til Finantsloven. Det ærede Flertal vil gjøre det gjældende med at sige, at Thinget afstemmer over disse Regler, idet det stemmer over Forslaget, men for at gjøre det klart, at denne Slutning ikke er ganske korrekt, beder jeg blot at betænke, at der kunde være Medlemmer her i Thinget — det kunde jo hændes — der kunde erklære: Vi finde det rigtig, at der bevilges Regjeringen paa alle forskjellige Lønningskonti Noget til at forbedre Embedsmændenes Lønning med, men vi finde disse af Flertallet opstillede Regler aldeles forkastelige, og dog stemme vi for Forslagene. Det ærede Flertal har ikke Ret til at forbyde Medlemmene at sige dette, og endnu mindre har det denne Magt overfor Landstinget til at stemme derom. Dette har forøvrigt den ærede Minister tilstrækkelig tydelig givet tilkjende. Men dernæst vil jeg tillade mig at sige, at naar den ærede Ordfører vil hævde, at det ikke var Flertallet, som havde reist dette Spørgsmaal, om Lønningsstillagene skulde stilles paa Finantsloven eller ikke, reist det politiske Spørgsmaal, som det her dreier sig om, saa kan man godt sige det; men efter den almindelige Talebrug, saa maa man dog sige, at den, der gjør et Angreb, bærer større Skyld for den Strid, der fremkommer af et saadant Angreb, end den, der forsvarer sig. Stillingen er nemlig den, at Flertallet ijsor af politiske Grunde — det blev udtalt fra flere Sider — forkastede Regjeringsforslaget om midlertidig Lønningsforbedring og opstillede derpaa Forslaget paa Finantsloven eller skulde sig i alt Fald dertil, selv om Initiativet er kommet fra Andre. Det blev erklæret af de Medlemmer af Flertallet, der forsvarede dette Forslag, at de betragtede det som det Rette, at det skulde staa paa Finantsloven. Der blev fra anden Side — fra mig og fra andre Medlemmer her i Salen — gjort gjældende, at derom kunde der være stor Tvivl, og at man snarere kunde sige, at det var det urette Sted, at Lønningstillagene vare opsøgte paa. Men der blev da svaret fra det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), at det var just det, han satte Pris paa ved dette Forslag, at det hævdede Finantslovens Overherredømme, og at . . . jeg husker ikke nøjagtigt Ordene, men skal tillade mig at oplæse dem. „Det er gennem Finantslovens Overherredømme, Demokratiet skal hævde sin Stilling, efterat vi have faaet det andet Thing sammenfat paa den Maade, som det er Tilfældet efter Grundlovsforandringen“. Disse Forhandlinger førtes, forinden Finantsloven havde været i Landstinget. Efter min Mening er Angrebet altsaa flet fra de Herrens Skede, Forsvaret er ført fra Landstingets Side.